

kunne gøre Telefoner til Dels overflødige og meddele sig ad traadløs Vej gennem Luften. Hvis det er rigtigt, at et saadant Apparat vil fremkomme i en nær Fremtid, gaar jeg ud fra, at alle vore Skibe maa være forsynede dermed. Det vilde være en overordentlig Betyggelse, naar man saaledes kunde sende Meddelelser endogsaa over meget lang Afstand fra det ene Skib til det andet.

Det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Richelieu) sagde, at Norge havde tre Gange saa stor Skibsfart som Danmark, og det er vist rigtigt nok; men det ærede Medlem føjede til, at der ikke var noget til Hinder for, at vi kunde drive vor Skibsfart op til samme Højde som Norge. Det vilde ganske vist være i høj Grad ønskeligt, og vel har Norge og Danmark omtrent lige mange Mennesker, men her i Danmark er jo største Delen af Befolkningen sysselsat med Landbrug, og saa længe det er Tilfældet, tror jeg ikke, vi kan gøre Regning paa at drive det saa vidt med Skibsfarten som Norge.

Handelsministeren (Hage): Jeg er meget forbunden for de Udtalelser af Velvillie og Tilslutning til Lovforslaget, som er fremkommet fra forskellige Sider. De faldne Udtalelser giver mig kun Anledning til meget faa Bemærkninger.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) spurgte, hvorledes det vil stille sig med Hensyn til Forskrifterne for Redningsmateriel for Skibe, der gaar i vore hjemlige Farvande; han nævnte særlig Dampfærger. Forholdet er det, at med Hensyn til Passagerskibe er der forbeholdt Administrationen Adgang til at foreskrive Regler, som afviger fra de Regler, der gælder for almindelige Fragtfartskibe, som ikke er Passagerskibe, og der maa selvfølgelig i denne Henseende benyttes en forskellig Fremgangsmaade, alt efter som det drejer sig om Skibe, der bevæger sig i vore allersnævreste Farvande, hvor Risikoen for Menneskeliv er forholdsvis meget ringe, og Skibe, der gaar i længere Fart, endsige paa de store Have. Meningen med den Myndighed, som saaledes foreslaas givet Administrationen, er netop, at der skal tages fornuftigt Hensyn til den paagældende Part og de Krav, som med Billighed kan stilles til Skibet under Hensyn til de Ruter, paa hvilke Skibet gaar. Naar vi særlig fæster Opmærksomheden paa Dampfærger, hedder det i Lovforslagets § 2: „Undtagne fra denne Lov

er Søværnets egentlige Krigsskibe og Skibe, der af Regeringen anvendes til Troppe-transport. For andre Staten tilhørende Skibe kan Handelsministeren bestemme, at Tilsynet udøves af den Myndighed, under hvilken Skibet henhører.“ For Øjeblikket er Dampfærgerne undergivne Statsbanernes Tilsyn, dettes eget Søfartsvæsen har Tilsynet med disse Skibe. Hvorvidt der tør gøres en Ændring deri, er jeg ikke i Øjeblikket beredt til at udtale mig bestemt om. Det siger sig selv, at man ikke uden Samstemning med den vedkommende anden Statsmyndighed, som hidtil har varetaget denne Opgave, fra Handelsministeriets Side vil foretage Ændring i den bestaaende Ordning. Jeg maa imidlertid udtrykkelig fremhæve, at hvad enten Tilsynet lægges hen under den nye Tilsynsmyndighed eller forbliver under den særlige Administration som hidtil, [vil de Forskrifter, som bliver givet til Skibsfartens Betyggelse, under alle Omstændigheder være at overholde. Det er altsaa kun et Spørgsmaal om, af hvem det paagældende Tilsyn skal udøves.

Det ærede Medlem spurgte mig dernæst om, hvad Grunden er til, at Staten overhovedet skal yde Bidrag til Gennemførelsen af Skibstilsynet, og hvorfor Skibsfarten ikke skal afholde hele Udgiften. For Tiden bidrager Staten med et vist Beløb og Skibsfarten med et andet Beløb — i Øjeblikket udreder Staten omtrent 50 000 Kr. og Skibsfarten efter den seneste Forhøjelse af Afgiften, der fandt Sted i Efteraaret, omtrent 80 000 Kr. Naar det nu foreslaas, at den forøgede Udgift deles med Halvdelen til hver, synes jeg, det er rimeligt og billigt. Spørgsmaalet kunde vel ogsaa rettes fra modsat Side: Hvorfor skal Skibsfarten overhovedet være med til at betale, hvad dette Tilsyn koster? Paa andre Omraader afholder Staten i Reglen den Udgift, der medgaar til Tilsyn med Bergernes Handlinger og til Udøvelse af betryggende Kontrol med, at givne Forskrifter følges. Ved Overvejelsen af de her foreliggende Forhold er man imidlertid kommet til den Erkendelse, at det er rimeligt, at Udgifterne deles saaledes, at Skibsfarten bærer Halvdelen af den forøgede Udgift, medens Staten bærer den anden Halvdel.

Det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Richelieu), som i øvrigt i det hele udtalte sig anerkendende om Forslagene, fremhævede en Række Enkeltheder, med Hensyn til hvilke han nærede Betæneligheder. Da det er Tanken, at disse For-